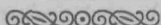

Radoznali so pritekli rajski angelci gledat, kaj dela drobni bratec. Hipoma so se tedaj domislili vsi svojih ljubečih mamic. Vsak je brž naredil luknjico v modro nebo; skozi njo je potem pokukal na zemljo.

Ljudje so pa zrlí hvaležni na krasno nebo, ki je bilo vse posuto s premnogími zvezdicami.

Ko so pa hiteli angelci, vsi srečni, da bodo lahko poslali na zemljo pozdrave, so trčili v zlato mizico. Na mizici se je pa hladilo v velikem zlatem vrču mlekce. Zazibala se je mizica, vrč je padel, mleko je brizgnilo po nebu in pobelilo vse, koder je teklo.

Na zemlji so pa občudovali ljudje belo rimsko cesto, ki se vije čez sredo neba.

Jovanov:

Jež.

Ko je Bog ustvaril živali, jih je poklical nekega dne pred se in jih je poprašal po njih željah. V obilnem številu se je zbralo živalstvo okrog svojega Stvarnika. Velika zmešnjava je bila med njim. Ubogega ježa, ki tisti čas še ni imel z bodicami pošite kože, so živali skoraj zmečkale. Milo je ječal ter prosil pomoči. Bog Oče je slišal njegovo ječanje in je poprašal, kaj da je. Ves reven, ubog in strt je prilezel jež pred Stvarnika.

»Kaj ti je, mali?« ga vpraša Bog.

»Skoraj so me zmečkali!« mu odgovori ježek.

»Bodi potolažen!« mu dé Bog. »Da se ti drugič ne pripeti spet kaj takega, ti pa dam orožje, ki ga doslej še nobena žival nima. Dam ti bodice, da se te bo vsak sovražnik bal.«

Pri tisti priči so se umaknili najhujši sovražniki od ježa. Majhen je, kakor je bil prej; pa se odtlej sovražnikov uspešno brani.

